

DIANA URBAN

JOCURI
MORTALE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

CAPITOLUL 1

Aveam de gând s-o ucid pe Zoey.

Simțeam cum îmi fierbe un ghem de foc în stomac, în timp ce mă furișam în urma ei. Uitase de prezența mea și privea peste balconul de piatră spre pădure. Pe câmpul de dedesubt zăceau împrăștiate trunchiuri de copaci putreziți, dar din umbră nu pândeau nimeni.

Acum era șansa mea să o elimin.

Simțeam furnicăături în vârful degetelor, pe când mă furișam mai aproape, dorința de răzbunare alergându-mi prin vine. Cum să o fac? Aș fi putut să o împing peste marginea balconului, dar aceasta nu mi-ar fi garantat că moare. Nu eram destul de sus deasupra solului, așa că depindea de felul în care ateriza. Aș fi putut să o împușc, însă îmi tremurau degetele și nu puteam garanta că aș fi nimerit ținta. Și voiam să moară.

Parcă aș fi un maniac ucigaș, nu-i așa?

Ei bine, vă rog să mă credeți, nu merita să-mi fie milă de ea. Nu după ceea ce făcuse.

Cu un pumnal ar fi fost mai bine. Să-mi înfig lama în spatele ei ar fi fost oricum cea mai satisfăcătoare cale de a o doborî. Dumnezeu mi-e martor că m-a înjunghiat și ea pe la spate de suficiente ori, așa că, dacă o ucideam și eu acum, nici măcar nu eram chit.

Mi-am scos pumnalul din teacă și am redus distanța dintre noi, pășind silențios și precaut. Zoey stătea

nemișcată, doar părul lung îi flutura în bătaia vântului, în timp ce privea în zare. Concentrată, neclintită. Ce naiba aștepta? Nu conta, m-am apropiat și mai mult, am ridicat pumnalul și i l-am înfipt în spate.

— La naiba, Crystal! a strigat Zoey din fotoliul ei moale cu spătar ajustabil.

Și-a aruncat căștile roz de gamer asortate cu vârfurile roz ale părului ei blond în timp ce pe ecran apărea mesajul de alertă „*ShardsOfGlass* a eliminat *DaggerQueen29*”. Pisica mea, Whiskers, a sărit din colțul unde își strânsese lăbuțele albe și a zbughit-o pe scări. Sărmanul ghem blănos, era destul de rău că echipa mea de sport din jocul video îi invadase teritoriul din bârlogul nostru de la subsol în zorii zilei.

Mi-am frecat buzele una de alta, încercând să-mi rețin un zâmbet și simțindu-mă groaznic. Nu puteam să mă hotărâsc ce îmi oferea mai multă satisfacție: faptul că eram ultimul jucător rămas în această rundă și marcasem cincizeci de *MortalBucks* în plus peste zece ca să oucid pe Zoey sau că aceasta era ultima șansă pentru ea să le câștige înainte de turneul statal de duminică al *MortalDusk*.

Nu-mi venea să cred că nu mai erau decât două zile. Două zile până când aveam să aflăm cine va câștiga premiile turneului la individual și la întrecerea pe echipe, fiecare de câte 250 000 de dolari. Două zile până când aveam să aflăm cine va promova la coroana anuală *MortalDusk* de la New York de luna viitoare, împreună cu ceilalți câștigători de la nivelul statelor. Parcă mă văd acum: stau pe scenă la turneu împreună cu prietenii mei în costume și primim premiul în fața mulțimii care ovaționează și a camerelor — ca să nu mai vorbim de deplasarea cu toate cheltuielile plătite până la New York pentru coroană și sponsorizările care ar decurge de aici. Sponsorizări pentru care sunt gata să fac moarte de om.

Și am menționat premiile coroanei la individual și pe echipe care sunt de trei milioane de dolari? Exact. Trei. Afurisite. De milioane. De dolari. Cum ar fi să ai o asemenea sumă în bani cash la șaisprezece ani? Ai fi un om *făcut*. Vreau să spun că eu, personal, nu am jucat ca să câștig competiția la individual, iar dacă vom câștiga la echipe, împărțim în cinci! Dar și așa, e tare! Nu am fost un geniu la matematică, însă până și eu știu că această sumă mi-ar schimba viața. Aveam șanse mari să câștigăm turneul pe echipe, și nu numai din punct de vedere statistic, de vreme ce Vermont are cel mai mic număr de competitori. Am dominat luni de zile clasamentul liderilor din statul nostru.

Problema era că numai cinci dintre noi puteau juca într-o echipă la turneu... și toți șase doream să jucăm. Așa că am decis să facem o competiție pentru loc; primii cinci care vor câștiga douăzeci de mii de *MortalBucks* vor avea dreptul să fie în echipă.

Și am refuzat să fiu eu oul stricat.

— Ei bine, lui *Crystal* nu-i arde de glumă, a spus *Dylan*, cel mai recent recrut al nostru.

Stăteam cu picioarele încrucișate pe canapea, iar genunchiul lui era la doi centimetri de al meu — nu că aș fi observat ceva. Îmi făcea un compliment pentru că eram bătaioasă sau voia să spună că sunt o trădătoare? Mi-a întâlnit privirea peste ochelarii cu ramă de baga și a ridicat un colț al gurii, făcând o gropiță în obraz. Doamne, de ce era așa de mișto — vreau să spun, atât de greu de citit?

— Păi, suntem la limită...

— Hei, veniți aici, jos! a strigat *Zoey*.

Tot restul echipei eram sus; *Dylan* era singurul care mai rămăsese să se uite după ce fusese ucis în runda lui.

— Începe runda următoare...

— Șșș, am spus. Ai mei încă dorm.

Trăsăturile ascuțite ale lui Zoey s-au schimonosit într-o încruntătură, principala noastră formă de comunicare din aceste zile. Uf, detestam să concurez în felul acesta. Dar de câștigarea turneului depinde dacă familia mea va mai continua să locuiască aici sau nu. Divorțul părinților mei de anul trecut fusese rapid — prea rapid — și mama se luptase de atunci să plătească singură ipoteca. Era vina mea că tata plecase atât de repede, așadar, eu trebuia să câștig acel premiu în bani. Nu puteam să o las pe Zoey să mă împiedice să particip la competiție. Ne descurcam oricum și fără lupta ei cu arma.

Prietena mea cea mai bună, Akira, a fost prima care a coborât scările, cu fața ei în formă de inimă atât de încinsă, că ai fi putut prăji un ou pe ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, dar s-a ghemuit fără un cuvânt lângă mine în partea cealaltă, și-a pus căștile peste părul lung până la bărbie, lucios, negru, și și-a proptit laptopul de șold.

În *MortalDusk*, ea era arhitectul nostru principal, un vestitor al morții pentru oricine se pierdea în clădirile ei. Dar acum arăta de parcă ar fi vrut să ridice o fortăreață în jurul ei și să se ascundă acolo până la sfârșitul lumii.

Prietenul ei, Randall, a coborât scara următorul, chicotind, în timp ce își dădea pe spate părul șaten-deschis și ciufulit, care părea decolorat de soare la vârfuri — o minciună gogonată, la fel ca și tenul bronzat, căci nu stătea aproape niciodată la soare.

— Nu e deloc amuzant, s-a stropșit Akira.

— O, este chiar foarte amuzant, a spus Randall, aruncându-i un baton de musli, deși avea și el obraji puțin îmbujorați.

Am bătut-o ușor pe braț pe Akira.

— Kiki, ce s-a întâmplat?

M-a bătut și ea pe braț, în timp ce Matty cobora ultimul pe scară, cu o cola dietetică în mână, cu ochii de culoarea mierii sclipind amuzați sub șapca de baseball pusă cu cozorocul la ceafă.

— Mama ta i-a prins în timp ce se giugiuleau în cămară, mi-a spus el.

Randall l-a îmbrâncit în glumă.

— Haide, fugi de-aici, omule.

Akira s-a înroșit și mai tare, până în vârful nasului.

— O, Doamne, am râs. A încercat să-ți țină un discurs sau... ceva?

Nu m-aș fi gândit la așa ceva din partea ei.

— Nu, a fost cool, a spus Randall.

— Spre deosebire de fața Akirei.

Matty s-a lăsat pe scaunul tatei de la vechiul lui birou în formă de L.

Akira și-a acoperit obrajii în flăcări, dar a spus, zâmbind:

— Uite cine vorbește.

Matty roșea întotdeauna foarte ușor. A râs în timp ce se apleca să reîncarce jocul. Avea o conformație de baschetbalist — înalt, lat în umeri, zvelt —, deși singurele sporturi pe care le practicase vreodată erau pixelate. Ochii căprui scânteietori, obrajii rotunzi și tricoul maro supradimensi-onat îi dădeau înfățișarea unui urs, într-un contrast izbitor cu avatarul lui răutăcios de mag, care se pricepea cel mai bine să producă scânteii și mingi de foc.

— Și ce se întâmplă dacă niciunul dintre voi nu atinge douăzeci de mii?

Randall a schimbat subiectul și s-a așezat lângă Matty. Era arcașul nostru de frunte, un țintaș atât de bun, încât îi făcea pe toți ceilalți să pară niște soldați nepricepuți.

Nu a fost o surpriză că atinsese deja douăzeci de mii, la fel ca și Dylan. Ce bandiți!

— Vă iubesc, pe bune, dar nu avem de gând să jucăm piatră-hârtie-foarfece cu treaba asta, a mormăit Matty.

Niciunul dintre noi nu își dorea să lase asta în voia norocului.

— O să ajungem acolo, am spus.

De aceea ne întâlniserăm atât de devreme într-o vineri, înainte de ore. Aveam nevoie de fiecare minut liber ca să acumulăm puncte pentru MortalBucks. Calculam câștigurile numai la întâlniri; Randall nu putea să joace în timp ce își suna clienții la Food Xpress.

— Am putea să sunăm acum, a intervenit Zoey.

Îi convenea să vorbească așa — avea numai cu câteva puncte mai mult de MortalBucks decât Akira, care era pe ultimul loc. Dar norocul ei era că mai avea oricum o șansă să joace în turneu. Dacă nu mi-aș fi ținut gura — dacă ar fi știut toată lumea ce făcuse în ultimele câteva luni —, ar fi fost dată afară din echipă într-o fracțiune de secundă. Se pricepea foarte bine să pretindă că nu făcuse nimic greșit.

Ca să fim corecți, toți făcuserăm câte ceva. Cu excepția lui Dylan. Nu era chinuit de amintirile care ne copleșeau pe noi, toți ceilalți. Amintirile care mă făceau să urlu în toiul nopții cinci ani mai târziu.

— Nu putem?

Akira a răbufnit, făcându-mă să revin la realitate. M-am uitat urât la Zoey.

— Asta ar fi corect... cum anume?

— Spuneam și eu, s-a încruntat ea din nou.

Matty a luat un creion de pe birou și l-a aruncat spre Zoey, ratând-o cu aproape un kilometru.

— Nu poți să încetezi o dată? Regulile sunt reguli!

I-am zâmbit și și-a dat ochii peste cap spre Zoey, dar s-a înroșit în obraji.

Zoey era încă bosumflată când dragonii noștri ne-au aruncat pe o hartă nouă. Glumea mereu și spunea că are fața de scorpie calmă — deși Akira și cu mine spuneam că este mai degrabă fața de ucigașă cu toporul —, dar acum arăta de-a dreptul nefericită, cu buzele ei roz pline, strânse punga, cu o cută adâncă între sprâncenele cafenii.

Câteva minute mai târziu, Dylan m-a împuns în cot.

— Am o rezervă de poțiuni tămăduitoare.

— Nu, mulțumesc, am spus eu, golind un cufăr cu comori. Tocmai am găsit o grămadă.

— N-aveam de gând să ți le fac cadou, a zâmbit Dylan.

Am pufnit drept răspuns și i-am întâlnit privirea pentru un moment, surprinzând o sclipire în ochii lui. Se credea al naibii de deștept! Sau chipeș. Și poate că era și una, și alta. Dar adevărul este că, dacă nu ar fi fost Dylan, nu am fi ajuns în această încurcătură.

În timpul verii, au circulat zvonuri despre disensiunile din MortalDusk, în legătură cu campionatul anual. Turneele din martie aveau să se desfășoare la nivelul statului, în loc să fie regionale. Vor concura echipe de șase jucători în loc de cinci, așa se spunea. Mai multe premii ca oricând. O coroană a orașului New York mai mare ca oricând. Dar aveam nevoie de încă un coleg de echipă ca să ne calificăm. Așa că am organizat probe în prima săptămână din clasa a XI-a și l-am recrutat pe Dylan, băiatul nou din școală. Când MortalDusk și-a anunțat regulile — turnee statale, dar cu echipe de cinci —, n-am putut pur și simplu să-l dăm afară. Și apoi, ne sporise șansele. Era un adevărat vrăjitor, se pricepea foarte bine să facă fel de fel de poțiuni și vrăji ca să elimine dușmanul, ochea bine, avea reflexe rapide, maxilare puternice, pomeți bine conturați, păr castaniu și ochii aceia de culoarea oțelului cenușiu...

O, la naiba. A început să lovească în taste, într-un schimb clar de focuri cu Randall, care își anihila bara de spațiu.

— Avem musafiri, a spus Randall.

— Băiete, a spus Matty, te rog să nu-mi spui că este Fishman.

— Este Fishman.

La naiba. Jeremy Fischer, alias Fishman, fusese mereu pe primele locuri în topul jucătorilor din Vermont, cel puțin până de curând.

— Îh! De ce joacă așa de devreme?

Matty era decis în mod special să-i învingă pe cei mai înfumurați jucători care aveau deja milioane de adepți ca Fishman și câștigau o groază de bani.

— Păi, când nu joacă el? a spus Akira, dându-și la o parte o șuviță rebelă de păr negru.

De când își dăduse seama că într-un oraș din apropiere locuia un grup *bona fide*, își asumase drept misiune personală să ne caute și să ne distrugă. Publicul lui credea că este o revoltă. Fusese la turneu duminică, dar, din fericire, colegii lui de echipă erau maeștri ai mediocrității. Cu toate acestea, avea să ne dea mari bătăi de cap la concursul individual.

Zoey a aruncat o privire la telefon.

— Știam eu că am văzut o alertă că a intrat *live*.

— Mulțumesc pentru avertisment, frățioare, a spus Randall.

Se ocupa de canalele echipei noastre pe YouTube și Twitch, dar astăzi Akira l-a convins să nu transmită în direct, căci era mahmur ca naiba, și a arătat spre părul care i se ridica în toate direcțiile.

M-am repezit și eu în pădure:

— Unde sunteți, fraților?

Randall s-a scărpinat în barba mică de pe maxilarele lui pătrate.

— Chiar la nord de Lacul Blackpool.

— Vin și eu.

— Nu e nevoie, a spus Matty.

Știu că voia să mă concentrez să înscriu mai multe lovituri ca să-mi asigur locul în echipă. Dar era mai ușor să-l doborâm pe Fishman împreună.

— Dacă nu-l eliminăm urgent, o să ne hăituiască pe fiecare în parte.

Dincolo de pădure, am găsit-o pe vrăjitoarea elfului Akirei construind o fortăreață de lemn pe țărmul Lacului Blackpool. Am ales un costum țărănesc pentru avatarul meu. Mai mulți jucători m-au confundat cu un începător, dar eram un asasin care avea să-i șocheze prin priceperea lui de a șterpeli și a nimeri drept la țină.

Matty era deja pe acoperiș și își deconecta bastonul.

— L-ai prins, frățioare?

— Și-a ridicat scutul foarte sus, a spus Randall.

În timp ce mă furișam dintr-un tufiș în altul, cinci săgeți au trecut între cavalerul lui Randall și pescarul lui Fishman. Dar Fishman avea poziție la înălțime și s-a năpustit împotriva lui Randall.

Fishman854 l-a eliminat pe Ran_With_It cu o baghetă în flăcări.

— Of! a exclamat Randall furios și și-a aruncat părul rebel la spate. Nu pot să sufăr când face trucul ăsta medieval gen Jedi. Unde te duci, omule? l-a întrebat pe Dylan.

— Trebuie să mai fac poțiuni pentru scut, a răspuns Dylan.

Zoey părea să se țină și ea la distanță, sperând probabil că ne vom ocupa noi de asta.

Matty l-a împușcat pe unul dintre prietenii lui Fishman cu un fulger.

— L-am prins!

Dar Fishman i-a deviat următoarea lovitură și a început să danseze când Matty a tras din nou, tachinându-l.

— Fătălăule!

M-am furișat în spatele lui Fishman.

— L-am prins.

— Nici vorbă. E al meu, a spus Matty.

Era un mare fan al lui Fishman. Apoi, totul s-a schimbat. Dintr-odată, Matty a ridicat din sprâncenele groase.

— Are un lansator de foc infernal!

— Fugi! a strigat Akira.

Au evadat din fortăreață, în momentul în care Fishman i-a dat foc, scăpând ca prin urechile acului în pădure.

Matty a tras o înjurătură.

— Crys, te descurci tu cu asta.

A naibii să fiu dacă nu m-am descurcat.

Mi-am scos bastonul de șoc și i-am luat urma lui Fishman, evitând să ating copacii ca să nu fiu detectată. Stomacul îmi făcea mici salturi mortale, știam că publicul lui numeros ne privea și aproape că aveam trac. Când m-am apropiat suficient, am ochit, iar degetele îmi tremurau de anticipare...

Ușa de la subsol s-a deschis cu zgomot. Am tresărit și am ratat lovitură, fulgerul meu abia dacă l-a atins pe Fishman. Mama cobora scara ca o furtună și își strângea bucele nepieptănite într-un coc dezordonat.

— Crystal, nu mi-ai văzut cheile?

— Oo, mami...

— Nu le găsesc nicăieri!

Fishman s-a răsucit și m-a aruncat afară din joc.

— La naiba!

Mi-am trecut o mână peste față.

— Nu sunt la tine în poșetă?

Akira înțepenise cu obrajii roșii din nou, clar stânjenită de mai înainte.

— Nu, evident că nu, a răspuns ea imitându-mi vocea.

Am scos limba una la alta, așa cum se obișnuia într-o relație cât se poate de normală mamă – fiică. Dar pe fruntea ei se adânceau cutele de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tocmai am fost chemată la o operație de urgență.

Două asistente sunt bolnave de stomac, așa că acum fac două schimburi și trebuie mai întâi să o las pe Caelyn la școală.

— Nu poate să ia autobuzul — ei, drăcia dracului, am spus eu și mi-am adus aminte. Frost Valley.

Era prima vineri din martie, așa că surioara mea trebuia dusă cu două ore mai devreme astăzi; clasa a VIII-a pleca într-o excursie în care petreceau noaptea la o cabană din munte și făceau o zi întreagă săniuș, tiroliană și exerciții jenante de teambuilding.

— Păi, da, a spus mama. Totul se întâmplă întotdeauna deodată.

— Legea lui Murphy, s-a băgat Randall în vorbă.

— Nu, este vorba de sincronizare, a spus Zoey.

— Nu-i pasă, literalmente, nimănui, a spus Randall cu o voce plată.

Zoey i-a aruncat o privire urâtă, dar Akira a chicotit și parcă s-a mai relaxat puțin. Pieptul lui Randall s-a umflat ușor — îi plăcea s-o facă să râdă. Ceilalți erau preocupați să

arunce cu săgeți în Fishman, care în cele din urmă încetase să se mai rotească deasupra capului avatarului meu mort, jubilând pentru publicul său.

Mama a oftat.

— Oricum ar fi, e de rahat.

În ultima vreme, mama se chinuia să se ocupe de cât mai multe lucruri între turele suplimentare pe care le făcea ca să plătească facturile. Dar meciurile de urlete pe care le avea cu bețivul de taică-meu noaptea târziu erau și mai de rahat. Învățasem să-i abat atenția lui Caelyn de la acestea. Acum câțiva ani, când începuseră, se furișa în camera mea și se băga în patul meu, iar eu îi strângeam în brațe trupșorul subțire și tremurând și ascultam cum răcneau unul la altul. Dar după aceea am început să-i pun pe urechi nișe căști mari și jucam Mario Kart până când se termina totul.

Jocurile video sunt de nădejde în privința aceasta. Te abat de la durere. Îți opresc lacrimile.

Acum fața frumoasă a mamei mele arăta tot mai chinuită cu fiecare zi, cu cearcăne vineții sub ochi. Uneori îmi spuneam că arată mai stresată decât înainte să plece tata. „E vina mea, vina mea, vina mea.” Mi se strângea pieptul.

— O duc eu pe Caelyn la școală, m-am oferit.

Pe chipurile prietenilor mei s-a așternut o grimasă colectivă. Nu mai aveam timp să câștigăm MortalBucks.

Dar mama a răsuflat ușurată.

— Oh, mulțumesc, dar tot trebuie să-mi găsec cheile...

A pornit înapoi pe scară, apoi s-a oprit.

— O, și Caelyn și-a uitat inhalatorul în dulap. Este singurul care i-a rămas, ca de obicei. Ai grijă să se ducă să-l ia înainte să se urce în autobuz, da?

— Am înțeles.

În timp ce mama alerga sus, mi-am închis laptopul și mi-am netezit bucelele castanii răsucite. MortalBucks va trebui să aștepte.

— Regret, dragilor! Mai avem timp și diseară și mâine...

— Putem să ne ocupăm noi de bunul mers al lucrurilor până te întorci, a spus Zoey, calculând cu ochii ei căprui.

Aveam să lipsesc o jumătate de oră. Ideal pentru ea.

— Știți ceva? Eu vreau un Starbucks oricum, a spus Akira, văzând neliniștea de pe fața mea.

Cafeneaua era chiar lângă școală.

— După aceea putem să ne întâlnim la laboratorul de computere și să jucăm până la prima pauză.

— Sunt gata pentru S-bucks, a spus Randall.

— Dar internetul este mai rapid aici..., a început Dylan.

Pentru că nu era atent, i s-a prăbușit avatarul.

— Ei, mare pagubă!

Și-a închis laptopul.

— Scuze..., am spus din nou, scotocind după telefon printre pernele canapelei.

Încheieturile degetelor mele au atins blugii lui Dylan, dar acesta s-a ridicat înainte să vadă că roșisem.

— Da' ce e cu tine, Crystal? a întrebat Matty strâmbându-se exagerat. Ce înseamnă să fii o fiică bună.

— Of, fiicele bune sunt cele mai rele, a spus Randall.

— E dezgustător, zău așa, a zis Matty.

Ochii lui și ai lui Randall au sclipit răutăcioși, așa cum făceau întotdeauna când cei doi zeflemisau pe cineva. Dacă am fi transmis în direct, publicul nostru ar fi înghițit și asta.

— Aveai o mutră dezgustătoare, i-am repezit.

— Mi-a ieșit, a replicat el rânjind.

Și-a întins brațele în sus, mai să atingă tavanul.

— Foarte bine, vă las la Starbucks, după aceea fac un duș.

Știam că aceasta era scuza lui ca să evite Starbucks. Acum câteva luni, comandasem un Frappuccino cu soia și mi-au adus în schimb un Frappuccino cu lapte de migdale. Apoi Matty a luat o sorbitură și... ei, nu a fost o zi bună. Au urmat o mulțime de înțepături. Nu puteam să-l învinuiesc pentru că este traumatizat. Chiar și cele mai mici urme de alune sau nuci îi produceau o reacție alergică.

— Scârbos, s-a scuturat Randall. Nu aveai de gând să faci duș astăzi?

— Ce? Matty s-a mirosit la subțiori. Doar nu miroso, nu-i așa?

— Întotdeauna miroși, a spus Randall.

— A trandafiri, a completat Matty.

— A trandafiri morți, s-a băgat și Dylan în vorbă.

Randall a chicotit și a întins pumnul gata să lovească. Dylan înțelesese repede că avem un tip special de umor, deși îmi dădeam seama întotdeauna când glumeau ceilalți. Dar cu el nu eram niciodată sigură.

Când am ajuns noi sus, mama plecase — probabil că își găsisese cheile —, iar sora mea, Caelyn, stătea rezemată de șifonierul cu haine și se juca cu talismanul ei artizanal în formă de fulger, pereche cu cel care atârna la gâtul meu.

— Hei, micuțo, am tachinat-o eu, setată încă pe modul de glumă și scotocind după cizme. Nu-i așa că ești o mică pacoste?

A tăcut, refuzând să se uite spre prietenii mei care se îndreptau spre ușa din față, nici când Akira a împuns-o prietenește în braț. Buclele arămii împletite dezordonat ale lui Caelyn creau o cunună ondulată în jurul feței ei rotunde

în lumina zorilor, iar ochelarii ei groși, cu ramă mov, îi măreau ochii căprui, mari, identici cu ai mei, cu excepția faptului că nu vedeau decât niște pete neclare. O implorase pe mama să-i ia lentilele de contact, dar mama spusese că va trebui să aștepte până va împlini șaisprezece ani. Deși lentilele de contact nu aveau să fie mai ieftine când avea să împlinească ea șaisprezece ani.

— Hai să mergem.

Fără să mă mai sinchisesc să-mi trag fermoarul la geacă, m-am repezit pe aleea din față spre mașina mea, un Prius vechi de zece ani pe care tata mi-l lăsase ca dar de adio — de fapt, mai mult ca mită — înainte să se mute în Las Vegas. Caelyn și cu mine nu mai primiserăm vești de la el de atunci, ceea ce, sinceră să fiu, ne părea foarte bine.

Akira și Randall s-au urcat în mașina lui Matty, iar Zoey s-a dus la ea acasă, alături.

— Ce naiba încercă să facă? am mormăit, dându-mi seama că uitaserăm să calculăm totalurile la MortalBucks.

Vrea să sară peste Starbucks ca să mai strecoare încă o rundă în plus? Dylan a chicotit, așteptând în jeepul lui cu mâinile băgate în buzunarele jachetei albastre cu alb, căci îl bloca mașina lui Matty.

— Ce e așa de nostim? am strigat.

— Tu ești. Cam paranoică, nu-i așa?

M-am strâmbat. Îi venea ușor să vorbească, își asigurase deja locul la turneu. Dar probabil că avea dreptate. Poate că Zoey se ducea să vorbească cu părinții ei foarte stricți. Îi dădeau voie să vină așa de des numai pentru că își închipuiau că echipa noastră de sport electronic era un grup de studiu.

Am luat rucsacul lui Caelyn și l-am pus pe bancheta din spate, iar ea a murmurat:

— Scuze.

— Pentru ce îți ceri scuze?

Am trântit portiera.

— Îți fac necazuri... și tu erai ocupată...

— O, am glumit. Nu e vina ta. Dar hai să rezolvăm repede, da?

M-am aruncat pe scaunul șoferului și am plescăit din limbă, așteptând-o pe Caelyn să-și încheie centura, după care am ieșit cu spatele de pe alee.

Străzile erau pustii, așa că am depășit limita de viteză, disperată să ajung la timp. Trebuia să marchez mai multe lovituri, cel puțin mai multe decât Zoey. Dar am ajuns repede la un semafor pe roșu. La naiba! Erau așa de multe legi ale circulației pe care eram dispusă să le încalc.

Băteam darabana cu degetele pe volan și mă uitam la Caelyn. Avea nasul roz, semn clar că abia își reținea lacrimile. Oare era din cauza emoției? Chiar credea că sunt supărată pe ea?

— Nu sunt supărată, i-am spus.

— Știu, a murmurat ea, dar a continuat să stea bosumflată.

Mi s-a strâns inima. Poate că nu ar fi trebuit să-i spun mică pacoste. Fusesse numai o glumă. Sigur, uneori Caelyn mă scotea din răbdări. Dar o iubeam enorm. Avea darul să lumineze încăperea cu energia ei fără margini, îmi arăta întotdeauna o nouă creație vestimentară fistichie, se oferea întotdeauna binevoitoare ca adversar când voiam să joc. Îl detestam pe tata când o făcea să tacă și să se simtă mică, deoarece îi înăbușea scânteia. Aceasta scăpăra din nou imediat ce pleca el, slavă Domnului. Dar acum se purta foarte ciudat.

— Hei, am apucat-o de braț. Ce s-a întâmplat?

Obrajii i s-au îmbujorat, la fel ca nasul.

— Nimic.

— Mincinoaso! Cui minte, să-i crească nasul!

A pufnit ușor.

Semaforul s-a făcut verde, am apăsât pe accelerație și amândouă am simțit o smucitură. Hopa!

— Scuze. Ești emoționată că mergi la Frost Valley?

— Nu vreau să merg în excursia asta idioată!

Mi-a căzut fața.

— Cum așa, ce-ai spus? O noapte la câțiva kilometri depărtare de orice supraveghere parentală este visul oricărui adolescent de treisprezece ani.

A ridicat din umeri, așa că am continuat.

— Să te dai cu sania? Și cu tiroliana!

Caelyn s-a ghemuit.

— Am rău de înălțime!

— De când?

Vara trecută mă târâse la toate instalațiile de montagnes russes din parcul de distracții Six Flags. Încă mă mai vedeam cu picioarele suspendate pe cerul albastru și simțeam golul acela teribil din stomac după ce treceam de fiecare creastă. Suportasem totul ca să o fac pe ea fericită. Dar acum avea ochii plini de lacrimi. O supăra ceva... și nu era vorba de perspectiva de a sta atârnată de frânghii.

— De fapt, ce se întâmplă cu tine?

Am luat strâns o curbă și mi-am imaginat cum Zoey își freacă mâinile de încântare după ce a marcat o lovitură.

Caelyn a clătinat din cap.

— Nu vreau să merg.

— Haide, Cae. Mie poți să-mi spui totul.

S-a frecat la ochi și a oftat.

— Tessa și prietenii ei vor să-mi joace o farsă. Sunt sigură.

Ah. Tessa era lidera unui grup de fete răutăcioase din clasa lui Cae. Caelyn abia așteptase să împlinească trei-sprezece ani și să-și creeze un cont pe Instagram — visa să

devină influencer cu creațiile ei artizanale șic —, dar Tessa stricase imediat totul cu zeflemele și insulte despre toate fotografiile ei.

Altul căruia îi plăcea să stingă scânteile. Lumea era plină de ei.

— Ai auzit că pune ceva la cale? am întrebat.

— Nu...

— Ei bine, atunci probabil că ești paranoică. Așa cum eram și eu în legătură cu Zoey.

— Nu-ți face griji din cauza Tessei. Stai cu Deja și Suki.

Erau un trio nedespărțit încă de la grădiniță.

— Dar ele merg săptămâna viitoare.

— O, la naiba.

Frost Valley era mică și clasa a VIII-a fusese împărțită în trei grupe care mergeau în trei weekenduri consecutive.

— Ai cerut să te mute în altă grupă?

Caelyn a încuviințat.

— Da. Dar nu m-au lăsat. N-au voie să lase pe nimeni să se mute în altă grupă.

Am apăsat pe accelerație ca să trec pe galben. Mai aveam numai câteva intersecții până la școală.

— Păi, dacă Tessa încearcă ceva, să râzi de ea!

Caelyn s-a schimonosit.

— Cee?

— Vorbesc serios. Gândește-te ca la un joc. Cu cât te supără mai tare, cu atât obține mai multe puncte...

— O, te rog...

— Nu, serios! Și cu cât câștigă mai multe puncte, cu atât devine mai nesuferită. Dar dacă vede că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie, nu mai câștigă niciun punct, se va plictisi și se va lua de altcineva.

— Nu e un joc.

Vocea îi tremura și și-a șters o lacrimă.

— Se leagă întotdeauna de mine.

— Păi, da, probabil că te citește ca pe o carte deschisă.

Când te superi, te faci întotdeauna roșie ca sfecla sau începi să plângi imediat. Și asta înseamnă o mulțime de puncte pentru ea.

— Taci din gură!

— Vorbesc serios, Cae. Dacă îți spune ceva, să râzi și să pleci!

— Nu pot, a spus ea ridicând vocea.

Am oprit la un STOP de pe strada din fața școlii ei.

— Păi, de ce?

— Pentru că nu pot pur și simplu să râd. Nu este totul un joc. Ea e foarte rea și toate prietenele ei îi țin isonul. Poate că *tu* ești o actriță bună. *Tu* poți să te prefaci că totul este bine când nu e deloc așa. Dar eu nu pot.

Vorbele ei mi-au tăiat respirația și am încremenit, uitându-mă la ea. Știa? De unde putea să știe? Avea numai opt ani când se întâmplase și nu-i spusese niciodată adevărul — nu-l spusese nimănui.

— Va trebui să ne mutăm curând, a continuat ea. Ai auzit. Am auzit ce ți-a spus mama. Încă o rată neachitată și banca ne va lua casa și va trebui să ne mutăm la bunica Rose. Și tu nu poți să te gândești la nimic altceva decât la jocul ăla tâmpit.

Am expirat profund, inima mi se zbătea în piept. Nu știa. Dar de când căpătase antipatia asta față de *MortalDusk*? Jocurile video erau refugiul meu din fața vinovăției care altfel mi s-ar fi încolăcit în jurul minții ca un șarpe avid să mi-o devoreze. Credeam că jocurile o amuzau și pe Caelyn. Dar poate că îmi ascusesem capul în nisip atât de adânc, încât nu-mi mai dădeam seama cum o afectează pe ea.

Mașina din spatele meu a claxonat și am tresărit.

La naiba!

Am intrat în parcare a școlii.

— Păi... gândește-te în felul următor.

Păstram un ton lejer, în timp ce mă așezam la rând în spatele celorlalte mașini care lăseau copiii la școală. În fruntea rândului erau două autobuze mari, copiii și profesorii se înghesuiau în jurul lor, din gură le ieșeau aburi în timp ce sporovăiau emoționați în aerul rece al dimineții.

— Dacă ne mutăm, scapi de Tessa pentru totdeauna...

— Vorbești serios? Nu vreau să mă mut în Maine! Nu vreau să-mi părăsesc prietenii. Tu vrei? Îți pasă vreodată de ceva din lumea reală?

Mi s-a strâns stomacul. Bineînțeles că îmi păsa. Voiam premiul în bani ca să le ajut pe mama și pe Caelyn. Ca să nu trebuiască să ne mutăm. Ca să nu fiu nevoită să-mi părăsesc prietenii. Îi adoram, îmi plăcea cât de ușor începeam sporovăiala noastră persiflantă, că puteam să petrecem ore întregi cu jocurile fără să ne plictisim și că rămâneam uniți indiferent ce se întâmpla. Nu-mi puteam imagina că voi mai găsi un grup ca acesta. De aceea doream să câștigăm turneul.

Până să dau un răspuns, Caelyn a deschis portiera. Dar nu puteam lăsa discuția așa. Simțeam că mor dacă rămânea așa.

— Așteaptă..., am început.

— Nu, a zis după ce a coborât. Trebuie să-mi iau inhalatorul. Nu pot să *râd* pur și simplu dacă mă pomenesc cu o criză de astm.

Și-a smucit rucsacul de pe bancheta din spate și a trântit portiera, iar eu am privit neputincioasă cum se îndrepta spre școală, evitând mulțimea, în timp ce rucsacul i se lovea de șold la fiecare pas.

Simțeam că devin mai hotărâtă. Trebuia să câștig banii aceia pentru familia noastră. Trebuia să-i dovedesc surorii mele că îmi păsa de mult mai multe lucruri decât de *MortalDusk* — și că un joc video putea fi ceva *real*.

Ceva mai mult decât o modalitate de a mă ascunde de o faptă cumplită din trecut. Ceva mai mult decât o modalitate de a scăpa de propriile amintiri.

Trebuia să câștig acel premiu. Dar mai întâi trebuia să marchez acele puncte.